

Тулма разбира желанк-то комисово. Тя като костена жаба исправи ся на заднѣ-тѣ крака, проточи изъ кости-тѣ си сухъ вратъ, испули мжтнѣ очи, и съ тоягж въ ржкж, начнж да нагльдова за Райнж, да и' баж и да и' шепне любовни гатанкѣ, и да разжега младо-то и' сръдце, за да замами чистж, като гьлжбь, душицж въ мрѣжи-тѣ си, и да ж прѣладе на ржцѣ Самуила. Тя бажше и влѣхуваше, кой ще и' ся падне на честь-тж, и описуваше отъ главж до пятж Самуила.

— Черновласъ, велеокъ, чернокъ, съ изви-ты вѣждѣ, кривоносъ, чръвень, малостанень, сладкодумъ, бръзъ и сръдченъ. Ето какъвъ ти ъ на честь-тж, царкынѣо.

— Какъвъ грозень! истъ като Самуила, отговори Райна на присмѣхъ.

— Дѣте, дѣте! кой ъ побѣгнжлъ отъ честь-тж си, та да побѣгнешь и ты! Що-то ъ писано, то ще бжде. Сега ти ся чини, че той ъ грозень, а кога ти ся распали сръдце-то, и душа-та ти потръси либе, и на сънь ще го съну-вашь се него.

— Кого?

— Него! кой-то ъ на честь-тж ти.